

Голѣма бѣше радостѣта ми, когато виждахъ, че моята гургуричка ме познава, каца около мене, даже и на рамото ми, а отъ другитѣ бѣгаше.

Така мина цѣлото лѣто. Когато вършитбата се привършваше, единъ день моята гургуричка, която бѣ изхвъркнала изъ стаята, се завърна съ друга гургуричка. Това ме много зарадва. Мислѣхъ си дори, че смазаната отъ коня гургуричка е просто възкръснала. Но истината бѣше, че моята гургуричка бѣше намѣрила другарче въ гората и бѣ ми го довела на гости. Нахранихъ и дветѣ гургурички. Хванахъ моята, погалихъ я и я пуснахъ, но другата се боеше. При все това, азъ бѣхъ щастливъ, че имахъ две гургурички, които дохождаха всѣки день при мене да ги храня.

Като застудѣ, дветѣ гургурички изчезнаха . . .

На другото лѣто тѣ пакъ се явиха. Дойдоха на нашия харманъ, но вече бѣгаха и отъ мене . . . Цѣло лѣто се явяваха и се губѣха.

На третата година се яви пакъ една гургуричка на нашия дворъ, но тоя пжтъ за твърде малко. Азъ не бѣхъ увѣренъ дори дали тя бѣше моята гургуричка.

Минаха още години и азъ всѣко лѣто все очаквахъ моята гургуричка, която ми бѣше тѣй мила. Тя не дойде вече, но азъ не съмъ я забравилъ и сега следъ близо вече 45 години.

Д. Божковъ

ГУГУТКИТѢ

(Детски спомени)

— Гугу-гукъ! Гу! Гугу-гукъ! —
Въ лѣтно утро тоя звукъ,
Зазорѣше ли зората,
Почваше отъ дървесата.

Скрити въ гжститѣ листа,
До високитѣ гнѣзда,
Гугуткитѣ сивобѣли
Трептвагъ, своя зовъ подели.

— Гугу-гукъ! Гу! Гугу-гукъ!
— Азъ съмъ тукъ! Фи! Азъ съмъ тукъ!
Другъ гласъ въ зарзалата стара
Сякашъ звучно отговаря.